

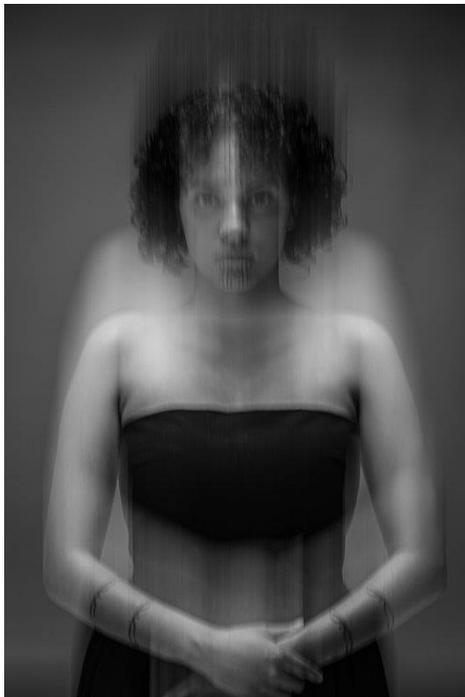
פרק העמקה תיאורטית

מבוא -

הפרויקט שלי עוסק בחשיפה ארוכה, אך לא סתם חשיפה ארוכה אלא לכל תמונה יש סיפור שאני מספר אותו דרך עדשת המצלמה. איך זה להיות בן 18 ב - 2024 בזמן מלחמה, לפני צבא, איך זה להיות עצמאי בעולם של היום.
אני אנסה להעביר בפרויקט שלי רגשות ותחושות בעזרת החשיפה הארוכה שבה אני יכול להיעזר "למשוך" את הזמן לעומת תמונה רגילה שעוצרת את הזמן ותופסת רק רגע אחד.

Thomas Oliver

תומס אוליבר הוא צלם, צלם וידאו, במאי ואמן. לתומס יש תואר ראשון בצילום בהצטיינות בהמכללה לאומנויות קווינסלנד. בעשור האחרון בילה בהתמחות בצילום וצילום אנשים. התהליך שלו בנוי סביב התקשורת בינו לבין האדם המצולם והוא שואף להפריד אותם כמה שיותר מהתוצאה הסופית. לתומס יש כמה סדרות שבהן הוא משתמש בחשיפה ארוכה. התמונות שלו באות מכל מני סדרות שונות למשל, "PEOPLE", "LIVE MUSIC" ועוד... אני לקחתי השראה מכמה תמונות שראיתי, כמו שיש כמה תמונות מההופעות החיות שבהן הוא תיעד את האנשים על הבמה ואפשר להרגיש המון דרך התמונות המרוכות, שיש שם אווירה מסוימת שקשה להרגיש דרך פריים רגיל.

בתמונה זו ניתן לראות אישה שנמצאת במרכז הפריים, מסתכלת ישר אל העדשה. התמונה צולמה בסטודיו עם רקע כהה, כנראה כדי לבדוד אותה מהעולם החיצוני כדי להתמקד רק באובייקט ובמסר שהצלם רוצה להעביר. התמונה הזו נלקחה כחלק מסדה בשם "PEOPLE", יש לה חלק לדעתי יחסית גדול בכל הסדרה מכיוון היא שונה משאר הצילומים, היא בשחור ולבן, בתוך סטודיו, היא מרוחה, הדמות מסתכלת ישר לעדשה במבט חודר, בלי הבעות פנים מסוימות. אני בחרתי בתמונה זו כי היא ישר תפסה לי את העין כשעברתי את הסדרות של תומס אוליבר, היא בה משהו שונה ומיוחד משאר התמונות, היא ישר לקחה אותי מקום אפל וחשוך (קצת כמו חיי ההתבגרות במקום מסוים). התמונה צולמה בעדשת נורמל, אפשר לראות שהדמות לא רחוקה מדי מהמצלמה או קרובה מדי, התצלום הוא חצי גוף. לדעתי הפרספקטיבה בתמונה זו היא שנתרכז בדברים החשובים באמת שהצלם רוצה להעביר לכן לדעתי הוא לא צילם את פלג גוף התחתון של המצולמת. התמונה מרוחה כפי שניתן לראות, נראה כאילו לאישה יש את "הנפש" שלה מחוץ לגוף עצמו ככל הנראה תומס הזיז את המצלמה מלמעלה למטה במהירות ולכן המריחה היא מלמעלה למטה. התמונה צולמה בעומק שדה מלא כנראה, טיפה קשה להבדיל כאשר התמונה צולמה בסטודיו ללא אובייקטים ברקע חוץ מצבע אחיד.

הדמות ממוקמת מרכז הפריים, היחס בין הדמות לרקע מוסיף למסר של התמונה, כאשר הרקע בצבע אחיד ללא הפרעות מתמקדים יותר בדמות עצמה. התמונה היא בשחור לבן עם קונטרסט יחסית גבוה מכיון שיש הבדלים די משמעותיים בין החלקים הבהירים לחשוכים בתמונה. כאשר החלק הבהיר הוא באיזור הכתפיים של הדמות והחשוכים הם השיער, הבגדים והפינות של הפריים. התאורה בתמונה היא מלאכותית כי זה צולם בסטודיו, שלושה פלאשים חיצוניים. אחד בדיוק מעל הראש שלה, השני הוא בזווית 45 מעלות משמאל ולכן הצד הימני של הפנים שלה יותר חשוכות ועוד פלאש לרקע כדי שיהיה הבדל בין הדמות לרקע שלא "תיבלע" ברקע. התמונה צולמה בגובה העיניים בגודל פריים מדיום (חצי גוף). בתמונה זו ניתן לראות גבר שהפנים שלו מחוץ לפריים כנראה בשביל לתת משהו מסתורי לתמונה. אי אפשר להגיד באיזה לוקיישן צולמה התמונה מכיון שאין רקע מוגדר, כלומר שאין שום דבר ברקע.

הצילום הוא חלק מסדרה שנקראת "BLACK + WHITE", בסדרה זו יש רק תמונות בשחור ולבן, והיא בין היחידות שהדמות לא מסתכלת לכיוון המצלמה ובין היחידות שלא רואים בכלל. בחרתי בסדרה הספציפית הזאת מכיון שאני אישית מאד אוהב לצלם בשחור לבן, ועוד יותר לצלם תמונות מרוחות שכל אחד יכול לקחת את הפרשנות למקום שלו. בי זה עורר תחושת סקרנות, לדעת מי זה הבן אדם הזה, איך הוא נראה, מה הייתה המשמעות של התמונה הזו. התמונה צולמה בעדשת נורמל, תומס אוליבר פשוט היה קרוב למצולם עצמו ולכן זה לא נחשב לעדשת מאקרו, זה נחשב לסוג של תמונת פספורט בגלל שרואים רק מהכתפיים ומעלה. התמונה מרוחה כמו התמונה הקודמת, מהירות התריס היא נמוכה. עומק שדה כנראה מלא כי שוב אין משהו ברקע כדי להבדיל בין עומקי השדה. הדמות נמצאת באמצע הפריים ונוטה לכיוון שמאל, השליש הימני הוא ריק, יש משהו משותף בין הפסים על החולצה למריחה של השיער שלו. הקומפוזיציה היא דינמית כי כנראה הצלם זז או הדמות עצמה זזה בזמן הצילום עצמו. בתמונה הזאת קשה להבדיל את הצבעים בגלל שהכל בשחור לבן אבל כן אפשר לזהות שיש לדמות חלק לבן על החולצה שלו אולי אפילו לבן עם פסים שחורים. האור שבתמונה נופל על הדמות היא תאורה מלאכותית, יש פלאש חיצוני שממוקד יחסית מלמעלה. התמונה צולמה מקלוז אפ בגובה העיניים.

בתמונה ניתן לראות את הבחור שהוא האובייקט הראשי בתמונה בזמן פעולה ספורטיבית כלשהי ומסביב הכל בהיר. בי זה מעורר רגשות של אדרנלין של שמחה מכיוון שהאובייקט בזמן קפיצה, אולי הופעה חיה.

התצלום הזה הוא מתוך הסדרה של "PEOPLE". לדעתי זה צילום מאד מיוחד, יש משהו בזה שהוא קופץ וכל המסביב בהיר, לי זה מזכיר גן עדן שהאובייקט נופל או קופץ לתוכו.

תומס אוליבר השתמש בעדשה רחבה בתמונה זאת, לונג שוט של כל הגוף ניתן לראות שלדמות יש הבעת פנים טבעית בזמן הקפיצה. התמונה מתרכזת בבחור בזמן הפעולה ולכן לדעתי אוליבר עשה בכוונה את שאר הפריים בהיר על גבול הלبن.

התמונה מרוחה ומהירות התריס נמוכה.

אי אפשר להגדיר עומק שדה מכיוון שאין פה רקע כללי והכל מסביב לאובייקט לבן ומרוח.

הדמות נמצאת במרכז הפריים והיחסים בין הדמות לרקע הם הפכים בגלל שהרקע לבן ובהיר ולא ברור והדמות היא בבגדים כהים. הקומפוזיציה היא דינמית כי זה לא פריים פשוט.

התצלום הוא בשחור לבן עם קונטרסט גבוה יחסית.

התאורה היא מלאכותית הפלאש הוא ממוקד מלמעלה ורחוק מהדמות, התאורה בנוסף היא רכה כי היא מתפזרת לאורך כל הגוף שלו.

הנקודת מבט של הצלם היא מלמטה (זווית תחתונה) ולונג שוט כי רואים את כולו מכף רגל ועד הראש.

Michael Kenna

מיכאל קנה נולד ב 1953 בווינס, לנקשייר, אנגליה, כיום הוא מתגורר בסיאטל, וושינגטון, ארה"ב. הצילומים המסתוריים של מיכאל קנה, שנעשו לעיתים קרובות עם עלות השחר או בשעות הלילה החשוכות, מתרכזים בעיקר באינטראקציה בין הנוף הטבעי ומבנים מעשה ידי אדם. קנה הוא גם צלם לילה וגם צלם יומי, מוקסם מהאור שהוא גמיש ביותר. עם חשיפות זמן ארוכות שעשויות להימשך כל הלילה.

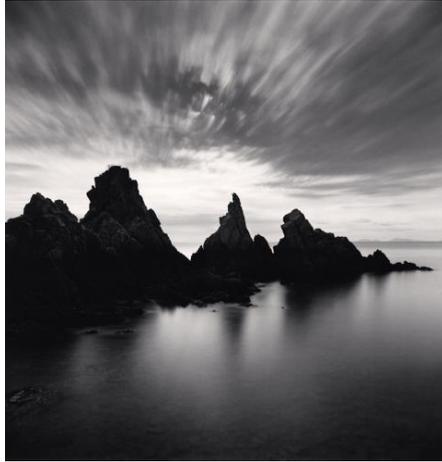

התמונה צולמה ב 2011 על ידי מייקל לבדרום קוריאה. התמונה מעבירה רגש של בדידות העץ שעומד לבד בלילה על פסגת ההר מרגיש שהוא האחרון שנשאר לעמוד שם, נותן תחושה שהאחרים לא שרדו. מייקל צילם את התמונה הזאת בלילה כי אפשר לראות את המריחה של הכוכבים ברקע והעץ נשאר לעמוד למרות הכל. התמונה צולמה בעדשה רחבה, כדי שנראה את הרקע הכללי שיש מאחורי ההר אבל נתרכז בעץ עצמו.

המונה היא מרוחה עם מהירות תריס נמוכה. עומק שדה מלא כי ניתן לראות אפילו את ההרים הקטנים מאחורי האובייקט הראשי של הפריים (העץ).

העץ ממוקם באמצע טיפה לצד שמאל, האובייקט הוא חלק מהרקע עצמו זה מה שמוחד בתמונה הזאת שהכל טבעי בה. הקומפוזיציה היא סטטית כי הצלם עצמו לא זז או האובייקט אלא רק הרקע זז.

התמונה היא בשחור לבן עם קונטרסט גבוה בין האובייקט לרקע. התאורה כאן היא טבעית ככל הנראה מהכוכבים והירח כי היא צולמה בלילה. הנקודת מבט של הצלם היא אקסטרים לונג שוט כי הוא תפס את כל הרקע מאחור וצילם את זה רחוק מהעץ עצמו.

תמונה זו צולמה ב 2022 בעיר שיקוקו שביפן. בתמונה אפשר לראות את סלעי השקיעה כפי שמייקל תיאר אותם. מה שאני מרגיש דרך התמונה הזאת היא את הכוח של כדור הארץ, איך שהכדור שלנו מסתובב מהר ואפשר לראות את זה דרך העננים המרוחים בשמיים. הלוקיישן הוא מיוחד ביותר מכיוון שהאיזור הזה נראה כמו קצה העולם, שאין משהו מעבר.

אני בחרתי בתמונה זו כי היא משכה אותי פנימה, כשראיתי אותה בפעם הראשונה הרגשתי שאני נשאב ביחד עם העננים אל האופק הרחוק.

התמונה צולמה בעדשה רחבה מאד כי הוא תופס שטח גדול, יש כמה נקודות שהעיניים הולכות אליהן ישר, הראשונה היא הסלעים במרכז הפריים והצורות שלהם שנראות כמו הרים גדולים אבל הסלעים הם יחסית קטנים בגודלם. והנקודה השנייה היא העננים מעליהם שהם נותנים את העומק והגש לתוך התמונה.

התמונה היא מרוחה לאורך זמן די קצר ומהירות התריס היא נמוכה בגלל שאפשר לראות עדיין את הצורות של העננים.

הקומפוזיציה בתמונה היא מיוחדת כי האובייקט הראשי בתמונה שהם הסלעים הם עוברים מצד אחד של הפריים וכמעט עד הצד השני של הפריים והעין עוקבת אחרי המסלול ההוא. מן הסתם שהאובייקט הוא חלק מהטבע אז אין כאן שום אמצעים במשהו מלאכותי.

התצלום בשחור לבן עם קונטרסט גבוה כי יש שני קצוות בין הכי בהיר להכי כהה בתמונה. התאורה בתמונה היא טבעית לחלוטין. מייקל צילם את הפריים הזה באקסטרים לונג שוט.

את התמונה הזאת מייקל צילם ביפן ב 2020, כשמסתכלים על התמונה אפשר לראות ים שקט עם גוש עננים ענק מעליו, ההבדלים בין הים השקט לסערה שמתחוללת מעליו, יוצרת תמונה מלאת רגשות. כשאני מסתכל את התצלום הזה ישר עולים בי רגשות מעורבים מצד אחד זה נותן לי הרגשה של סערה גם רגשית וגם בשמיים ומצד שני זה נותן לי הרגשה של מציאות כלשהי שאומרת לי שלא הכל בחיים זה שחור או לבן אלא יכול להיות מעורבב ביחד בדיוק כמו בתמונה גם הים השקט והעננים הסוערים.

התמונה צולמה בעדשה רחבה בגלל הוא תפס פריים רחב עם כל העננים. התמונה היא מרוחה ניתן להבחין זאת דרך העננים והמריחה.

הקומפוזיציה של העננים הם במרכז הפריים, התמונה היא דמנטית מכוון שהעננים וגם הים זז ולכן זה נותן הרגשה של ים שטוח.

התמונה בשחור לבן עם קונטרסט בינוני. התאורה היא טבעית. קשה להגיד באיזה שעה ביום זה צולם.

גודל הפריים הוא אקסטרים לונג שוט.

Chris Friel

כריס פרייל הוא צלם בריטי שידוע בתמונות התנועה המכוונת שלו במצלמה. צייר שנים רבות לפי שנכנס לתחום הצילום בשנת 2006. העבודות הצילום המוקדמות שלו הוא צילם בשחור לבן, הסיבה שהוא נתן לכך היא שהוא עיוור צבעים חלקית ו"לא הרגיש מספיק בטוח לצלם נופים עם איזון צבעים נכון". כל הצילומים שלו מופקים באמצעות מצלמות דיגיטליות ושילובים של טכניקות בין היתר חשיפה אורכה.

כריס צילם את התמונה הזאת ב 2016. מראה ראשונה על התצלום הזה אי אפשר להבין את מה הוא צילם ספציפית. לי אישית זה נותן תחושה שככה נראה גן עדן, הכל בצבעים מזהב שקיעה. הוא צילם את התמונה בחשיפה לא ארוכה מדי, אפשר לראות אחרי התבוננות שזה צילום שמיים בזמן שקיעה.

את התמונה הזאת כריס צילם ב 2015 בפרויקט שנקרא "STREET" בתצלום ניתן לראות דמות שעומדת וצופה במתרחש מולה, בין היתר ניתן לראות את המכונית שעוברת מולה בטטטוש. התחושות שעולות לי מלהסתכל על התמונה הן בדידות, קנאה. כריס צילם מזווית גבוה, יכול להיות בקומה מעל הרחוב הזה בשביל להראות שמלמעלה העולם נראה קטן.

" וכאן לעומת התמונה הראשונה אפשר SKY התמונה הזאת צולמה ב 2015 כחלק מפרויקט בשם " לראות במה מדובר ומה צולם.

אני מרגיש שזה ההפך הגמור מהתמונה הראשונה וככה אני חושב שגהינום נראה, חשוך, מסתורי, טיפת אור אחת, עפל.

אמן מתחום אחר - אדוארד הופר (Edward Hopper)

אדוארד הופר נולד ב - 22 ביולי 1882 בניו יורק, ונפטר ב - 15 במאי 1967. הופר למד במכון ניו יורק לאומנות. בשנות ה - 20 אדוארד לקח השראות מסופרים כמו צ'יכוב וכו'. הופר התמקד בתחום הציור הריאליסטי, וייחס חשיבות רבה לאור (כמו בצילום), צבע ואטמוספירה בציוריו.

יצירתיו של הופר נושאות סיפורים מורכבים ועמוקים. הוא התמקד בתמונות עירוניות ונופים אמריקאיים.

ציוריו מתארים סצנות של חיי היומיום, בניינים עירוניים ודמויות בסביבה. תמונות הייחודיות מופיעות עם אור חריף וחשיבה עמוקה באווירה, יש בציוריו של הופר תחושת בדידות, יחידות ושקט, והן משדרות חוויות אנושיות רבות. המרחבים בציוריו, לעיתים קרובות מאפרים למתבונן לחשוב על סיפורים אותם הוא יכול למלא בדימון עצמי.

אחת היצירות המוכרות שלו היא "Nighthawks" מ - 1942, המציגה בר בשעות הלילה עם קבוצת אנשים בתוך תאורה מינימלית. היצירה זו הפכה לסמל של אמריקה.

"NIGHTHAWKS"

"OFFICE IN A SMALL CITY"

“SUMMER EVENING”

בשלושת התמונות הללו אפשר לראות כמה דברים במשותף, ניתן לראות שהציורים של אדוארד הם מינימליסטים מכמה נקודות. כלומר, בצבעים הרכים, בדמויות, הפריימים. כפי שרשמתי מקודם זה נותן למתבונן לחשוב ולדמיין מה הסיפור מאחורי כל תמונה. אני בחרתי בתמונות האלה מכיוון שלדעתי יש משהו משותף בים הציורים של הופר והסיפור שכל אחד יכול לקחת את זה לנקודה האישית שלו לבין תמונות עם חשיפה ארוכה כי גם שם יש סיפור שמסופר תוך כמה שניות בודדות וכל אחד יכול לחבר את התמונה למחשבות האישיות שלו.